

Донъ Кихотъ остана да лежи на земята, избитъ, но щастливъ, защото въ случилото се той виждаше едно обикновено рицарско приключение.

Първата дума на донъ Кихота, когато се намъри у дома си (доведе го единъ селянинъ, който случайно го намъри, дѣто лежѣше), бѣше:

„Раненъ съмъ тежко! Скоро повикайте мждрата вълшебница Урганда, да ми излѣкува ранитѣ“.

— Моля ви се — рече икономката на къщата му, — ние сами ще ви излѣкуваме и безъ вашата Урганда.

Донъ Кихотъ разказа на домашнитѣ си, какъ падналъ отъ коня, та се ранилъ прѣзъ врѣме на битката съ десетъ чудовищни великани. Слѣдъ това той си похапна и заспа.

На другия день, дордѣто донъ Кихотъ спѣше още, домашнитѣ му, заедно съ свещеника и бръснаря немилостиво изгориха на двора повече отъ сто голѣми тома книги, сѣ рицарски романи.

Когато слѣдъ два дена донъ Кихотъ стана

отъ легло, първата му работа бѣ да иде да види библиотеката си. Дълго врѣме той търси

тамъ любимитѣ си книги, и когато, най-сетнѣ попита икономката, дѣ се е дѣнала библиотеката му, тя му каза:

„Книгитѣ ли? — задигна ги дяволътъ.“

— Не дяволътъ, а злиятъ магесникъ Мунянтонъ — се обади внучката на Донъ Кихота.

— Не Мунянтонъ, а Фростонъ, — поправи я донъ Кихотъ; — този е най-голѣмийтъ ми врагъ; той не може да търпи, че азъ единъ день ще побѣдя рицара, закрилянъ отъ него.

VI.

Донъ Кихотъ си избира оржженосецъ.

Двѣ недѣли цѣли прѣкара донъ Кихотъ въ разговоръ съ свещеника и бръснаря за туй, че било повече отъ необходимо да се поднови странствуващото рацарство. Едноврѣменно съ това той увѣщаваше добрия си, но иначе протичкъкъ съсѣдъ Санчо Пансо, да му стане оржженосецъ. Донъ Кихотъ му наговори и обѣща толкова хубави и примам-

ливи нѣща (между другото, че ще го направи губернаторъ на единъ островъ, който той ще завладѣе), че Санчо, най-сетнѣ, се съгласи да му стане оржженосецъ, макаръ и съ магарето си.

Обаче това съгласие на Санча застави донъ Кихота да се позамисли. Той не можеше